

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἐνάτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1880
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

Σφραγὶς τῆς

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ἐν ἔτει 1824.

Ἡ φιλανθρωπικὴ ἑταιρία, εἰς ἣν ἀνήκεν ἡ σφραγὶς τῆς ὁποίας ὁ τύπος ἀνωθι παρετέθη, ἐσυστήθη μὲν ἐν Ναυπλίῳ κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ 1824, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν, ἕνεκα τῆς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει συρροῆς πολλῶν δυστυχῶν προσφύγων ἐκ διαφόρων τῆς Τουρκίας μερῶν, ἐνεσκηψεν ἡ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐπιδημία, ἐξ ἧς μεγίστη ἐπῆλθεν εἰς τοὺς κατοικοὺς φθορά, ἐξαιρέτως εἰς τοὺς ἀπόρους οἴτινες, πάσης βοήθειας στερημένοι, ἀπέθνησκον εἰς τὰς ὁδοὺς, καταλείποντες, ἐν χρεῖα καὶ ἐν ὀρφανία, συζύγους καὶ τέκνα ἄνευ τινὸς προστασίας καὶ περιθάλψεως.—Παρετάθη δὲ ἡ ὑπαρξίς τῆς μέχρι τοῦ 1828.

Διττὸς ἦτο ὁ τῆς συστάσεώς τῆς σκοπὸς· α') ἡ περιθάλψις πτωχῶν ἀσθενῶν, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν· καὶ β') ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἐκπαίδευσις παιδίων ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων. Ἐταῖροι ἦσαν δεκτοὶ, ἄνευ διακρίσεως γένους ἢ καταστάσεως· συνεισέφερον δὲ οὗτο χρήματα ἢ πράγματα, ἢ καὶ προσωπικὴν ὑπηρεσίαν, πρὸς εὐδόωσιν τοῦ φιλανθρωποῦ τούτου ἔργου.

Ἡ διοίκησις τῶν τῆς Ἐταιρίας, κατὰ τὸν διοργανισμὸν αὐτῆς, ἦτο διαπεπιστευμένη εἰς ἑπταμελὴ ἐπιτροπὴν, ἐδρεύουσαν πάντοτε ἐνθά καὶ ἡ κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου συνέδραμον προθύμως οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι ὁμογενεῖς, ὧν οἱ πλείους μὲν διὰ χρημάτων (ἐν οἷς «διεκρίνοντο οἱ Δίγαιοπελαγῖται καὶ μάλιστα οἱ Ἕῳιοι, οἱ ὅποιοι ἔδειξαν διαφερόντως τὴν προθυ-

μίαν των εἰς αὐτὸ τὸ κοινὸν καλόν», ὡς ποτε «ἐλάμπρυναν μὲ ταιαῦτα πολλὰ τὴν ἀναξίως δυστυχῆσαν πατρίδα των».—Βλ. ἀριθ. 103 τοῦ «Φίλου τοῦ νόμου» ἐφημερίδος ἐν Ἰδρα τότε ἐκδιδομένης)· ὀλίγοι δὲ τινες διὰ βιβλίων καὶ πινάκων τῆς Ἀλληλοδιδασκτικῆς. Μεταξὺ τῶν χρηματικῶς συνεισενεγκόντων καταλέγεται καὶ ὁ Ἐ. Βλακίερος, καταβαλὼν, ὡς ἀπὸ μέρους τῆς Ἀγγλοφιλελληνικῆς Ἐταιρίας, δισχίλια γρόσια.

Ἄμα τῇ συστάσει αὐτῆς ἡ Ἐπιτροπὴ ἠσχολήθη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρώτου τῶν σκοπῶν τῆς· τοῦτέστι συνέστησε νοσοκομεῖον, ἐν ᾧ ἔτυχον τῆς προσηκούσης μὲν νοσηλείας καὶ περιθάλψεως πάμπολλοι ἀσθενεῖς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐλέους δὲ πολλὰι δυστυχεῖς οἰογένοιαι ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τοῦ Ναυπλίου, ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου μηνὸς 1824 μέχρι τῶν μέσων τοῦ Φεβρουαρίου 1826 ὅτε, ἀναδεξαμένης τῆς κεντρικῆς Διοικήσεως τὴν δημοσίαν δαπάνην συντήρησιν τοῦ νοσοκομείου, αὕτη (ἡ ἐπιτροπὴ) ἐστρεψεν ὅλην αὐτῆς τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δευτέρου σκοποῦ τῆς, δῆλα δὲ εἰς τὴν σύστασιν σχολείου τῆς Ἀλληλοδιδασκτικῆς μεθόδου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσήθησαν ἀμέσως ἐν πρώτοις ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν μαθητὰς· τούτων δὲ ὁ ἀριθμὸς ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν προέβαινε αὐξανόμενος.

Διῶκονσαν τὰ τῆς ἑταιρίας, κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ὡς Πρόεδροι μὲν, οἱ Νικόλαος Γερακάρης, Γεώργιος Γλαράκης, ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς καὶ ὁ Σπυρίδων Καλογερόπουλος· ὡς μέλη δὲ, οἱ Νικόλαος Καλλέργης, Δ. Δεσύλλας, Θ. Νέγρης, Ἰω. Θεοτόκης, Ἰω. Βλάσης, Δ. Γουζέλης, Ἐδουάρδος Μάσσων, Ἀντώνιος Τζούνης, Γ. Μ. Ἀντωνόπουλος, Διονύσιος Ὀρφανὸς, Γεώργιος Γεννάδιος, Γεώργιος Ψύλλας, Γρηγόριος Σουτζός, Κωνσταντῖνος Ἀξιώτης, Χριστόδουλος Ματακίδης, Ἀλέξιος Λουκόπουλος, Θεοκλήτος Φαρμακίδης καὶ Ν. Πονηρόπουλος. Γραμματεὺς διετέλεσεν ὢν, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς μέχρι τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1826, ὁ Νικόλαος Φλογαΐτης, τὸν ὁποῖον παραιτηθέντα διεδέξατο ὁ Δημήτριος Νικολαΐδης, καὶ τοῦτον, τελευταῖος, ὁ Β. Κουρουσόπουλος.

Ταμίας τῆς ἑταιρίας ἦν ὁ Κωνσταντῖνος Δεληγιάννης Ἡπειρώτης· καὶ Ἀποθηκάριοι, οἱ

Γεώργιος Σπυρίδωνος και Κωνσταντίνος Δήμιος (διότι, κατά τὸν Διοργανισμόν, ἡ εἰσαίρια εἶχε και ταμίαν και ἀποθηκαρίους).

Τῶν ἕως ὧδε συνοπτικῶς ἐκτεθέντων αἱ λεπτομέρειαι κείνται ἐν ταῖς τότε ἐκδιδόμεναις ἐφημερίσιν—ὧν ὁ χαρακτηριστὴρ ἦτο ἐπίσημος—τῆ μὲν ἐν Ἰδρα, ὑπὸ τ' ὄνομα ὁ Φίλος τοῦ νόμου ἐφημερίς τῆς Διοικήσεως και τῆς τῆσου Ἰδρας (ἀριθ. 47, 54, 103 και 250 τῶν ἐτῶν 1824 1825 και 1826), τῆ δὲ ἐν Ναυπλίῳ, ὑπὸ τ' ὄνομα Γεικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος (ἀριθ. 56, 68, 72, 92 και 97 τοῦ 1826, και ἀριθ. 73, και 76 τοῦ 1827). Πρὸς δὲ ταύταις και ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν, τῇ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Γ. Ψύλλα ἐκδιδομένη (ἀριθ. 5, 11, 13, 14, 16 τοῦ 1824). Ἀναγνώτῳ δ' ὁ βουλόμενος και τὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλανθρωπικῆς ταύτης Ἐταιρίας, Κύριον Σ. Καλογερόπουλον, ἀξιόλογον ἐπιστολὴν τοῦ αἰοιδίμου Α. Κοραῆ 20 Φεβρουαρίου 1827, τὴν και ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1827 και ἐν τῷ πρώτῳ Ἀπανθίσματι ἐπιστολῶν τοῦ Κοραῆ ὑπὸ Ι. Ῥῶτα σελ. 53—56, δημοσιευθεῖσαν.

Τῆ 2 Φεβρουαρίου 1880

A. Z. ΜΑΜΟΥΚΑΣ.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINA

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου

Συνίχημα και τέλος. ἰδί σελ. 83.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Οἱ κίνδυνοι τῶν συσκευῶν τοῦ πλοίαρχου Βούταν.

Μετὰ τρεῖς ὥρας τὸ πρῶτον λυκαυγὲς ἐφάνη ἀμυδρὸν εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἐντὸς ὀλίγου ἐξημέρωσε, και ἡ θάλασσα παρέστη ὁρατὴ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν.

Ἡ βάρσις δὲν ἐφάνετο πλέον. Εἶχε ταχέως ἀπομακρυνθῆ τῶν σκαφάνδρων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ διαγωνισθῶσι πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ταχύτητα, και ἔ' ἀπέτρεχε πιθανῶς αὐτῶν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλέον τῶν τριῶν λευγῶν.

Και τοι ὅμως οὐδεὶς ὑπῆρχε πλέον ἐξ αὐτῆς κίνδυνος, ἡ θέσις τῶν φυγᾶδων ἦτο πάντοτε σοβαρά.

Ἡ θάλασσα ἦτο παντελῶς ἔρημος, οὐδὲν δὲ πλοῖον οὐδ' ἀλιευτικὴ κἂν λέμβος ἐφάνετο κύκλῳ. Οὔτε πρὸς δυσμὰς οὔτε πρὸς βορρᾶν ὑπεφάνετο γῆ· οὐδὲν σημεῖον ἐμαρτύρει ὅτι ὑπῆρχε που πλησίον ἀκτῆτις οἰαδῆποτε, και ἄγνωστον ὅπως ἦτο, ἀν ἡ θάλασσα ἐφ' ἧς ἐπλεον τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ τέσσαρες σκαφάνδροι ἦτο ἡ τοῦ κόλπου τοῦ Πέ-Τσέ-Λι ἢ τῆς Κιτρινης θαλάσσης.

Ἐν τούτοις ἀσθενῆς τις αὔρα ἐπέτρεχεν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, και ἀπαραίτητον ἦτο νὰ μὴ μεῖνῃ ἀχρηστος. Ἡ διεύθυνσις ἦν ἠκολούθησεν ἡ βάρσις ἐδεικνυεν, ὅτι ἡ ξηρὰ ἤθελε φανῆ τάχιον ἢ βραδίον πρὸς δυσμὰς και

ὅτι ὅπως δῆποτε ἐκεῖ ἔπρεπε ν' ἀναζητηθῆ.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀναπατάσῃ και πάλιν οἱ φυγάδες τὰ ἰστία των, ἀλλὰ νὰ φάγωσιν ὅμως πρὸ τούτου, διότι μετὰ δεκάωρον και τοιοῦτον πλοῦν οἱ στόμαχοί των ἦσαν δικαίως ἀπαιτητικοί.

— Ἄς προγευματίσωμεν, εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Γιερά! προσέθηκεν ὁ Φράϋ.

Ὁ Κιν-Φὸ κατένευσεν, ὁ δὲ Σούν ἐκροτάλισεν ἐμφαντικῶς τὰς σιαγόνας του.

Ἡνοίχθη ἐπομένως ὁ ἀδιάβροχος σάκκος, και ὁ Φράϋ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ διάφορα τρῶφιμα καλλίστης ποιότητος, σκευὴ τινὰ ἐπιτραπέζια, και πᾶν τὸ ἀναγκαῖον εἰς κατάπαυσιν τῆς πείνης και δίψης. Ἐκ τῶν ἑκατὸν ὄψων, ἄτινα ἀποτελοῦσι συνήθως τὸ κινεζικὸν γεῦμα, ἔλειπον βεβαίως τὰ ἐνενήκοντα ὀκτώ, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον ὑπῆρχε, και δὲν ἦτο στιγμὴ νὰ φανῶσι δύσκολοι οἱ δαιτυμόνες.

Προγευματίσαν λοιπὸν και μετὰ μεγάλης ὀρέξεως.

Ὁ σάκκος περιεῖχε τρῶφιμα διὰ δύο ἡμέρας, ἐντὸς δὲ δύο ἡμερῶν ἡ θὰ ἦσαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἡ θὰ ἦσαν μακρὰν αὐτῆς διὰ πάντοτε.

— Ἐλπίζομεν ὅμως, εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Διατὶ ἐλπίζετε; ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φὸ μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Διότι ἡ τύχη μᾶς ἐπανερχεται, ἀπήντησεν ὁ Φράϋ.

— Νομίζετε;

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Κραίγ. Ὁ μέγιστος κίνδυνος ἦτο τὸ πλοῖον, και τὸν διεφύγαμεν.

— Οὐδέποτε, κύριε, προσέθηκεν ὁ Φράϋ, οὐδέποτε, ἀφ' ὅτου ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἡμεθα σωματοφύλακές σας, εἰσθε ἀσφαλέστερος παρὰ τῶρα.

— Ὅλοι οἱ Τάι-Πίγγ τοῦ κόσμου . . . εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ σᾶς προσβάλλουν . . . εἶπεν ὁ Φράϋ.

— Και πλέετε θαυμάσια . . . προσέθηκεν ὁ Κραίγ.

— Δι' ἄνθρωπον, ὅστις ζυγίζει διακοσίας χιλιάδας τάλληρα! συνεπλήρωσεν ὁ Φράϋ.

Ὁ Κιν-Φὸ δὲν κατῴρωσε νὰ καταστεῖλῃ ἓν του μειδίαμα.

— Ἄν πλέω, κύριέ μου, ἀπήντησε, τὸ χρεωστῶ εἰς σᾶς. Χωρὶς τὴν βοήθειάν σας θὰ ἤμην τῶρα ὅπου εἶνε ὁ δυστυχῆς πλοίαρχος Γίν.

— Και ἡμεῖς τὸ ἴδιον! ἀπήντησαν οἱ Φράϋ-Κραίγ.

— Κ' ἐγὼ τέλος ποῦ θὰ ἤμουν! ἀνεφώνησεν ὁ Σούν, καταπίνων μετὰ μεγάλης δυσκολίας κολλοσιαῖον ἄρτου τεμάχιον.

— Ἀδιάφορον! ὑπέλαβεν ὁ Κιν-Φὸ, ἠξέσρω τὶ σᾶς ὀφείλω.

— Δὲν μᾶς ὀφείλετε τίποτε, ἀπήντησεν ὁ